

LBRIS

We know
books

Bertrand
Santini

JURNALUL LUI GURTY

Vacanța în Provența

Traducere din limba franceză:
Daniel Vocea

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE
București, 2026

1 iulie
- Sfânta Lulu -

SOSIREA

„Ding Ding Dong... Intrăm în gara din Aix-en-Provence”, a spus vocea trenului.

Oh, dar asta nu dovedea nimic! Vocea trenului debitează adesea vrute și nevrute. De exemplu, pretinde că la vagonul-restaurant putem găsi niște sandvișuri excelente, dar nu-i adevărat, nu sunt bune.

— Gata, Gurty! Am ajuns, frumoasa mea! a zis Gaspard, căscând și întinzându-se în scaunul lui.

Gaspard este omul meu. Îl iubesc foarte mult. Este drăguț, jucăuș, fidel – și ce curat este! Când

m-am născut, m-a luat în brațe și de atunci nu ne-am mai despărțit, doar când se duce la cumpărături la supermarket.

„Aix-en-Provence! Trenul staționează trei minute!” a spus iarăși vocea trenului.

Din nou, asta nu dovedea nimic. Puteam foarte bine să fim în altă parte. Trenuri sunt o grămadă. Cel puțin patru. E unul pentru Paris, unul pentru Provența, și apoi un altul pentru America, însă acela zboară. Există și trenul pentru Anglia, dar este interzis câinilor, cu excepția câinilor ghizi pentru nevăzători. Gaspard al meu poartă ochelari, dar nu-i suficient ca să fie orb.

Poate când va îmbătrâni va deveni complet orb, precum Carlos, canișul doamnei Rastapopoulos, și atunci va fi grozav, pentru că vom putea vizita Anglia.

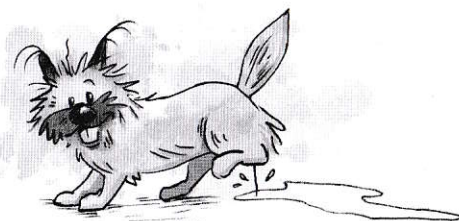
Când s-a oprit trenul, încă nu eram sigură de destinația noastră. Trebuie spus că luna era „defectă” în noaptea aceea și degeaba scrutam peisajul prin fereastră, nu se vedea nimic.

În sfârșit, ușile s-au deschis cu un fâsâit și un val de aer cald mi-a lovit mustățile, ca atunci când deschidem cuptorul ca să vedem dacă pizza e gata.

Of! Vocea trenului nu mințise. Vântul nopții mirosea puternic a sos pistou, lavandă și cannelloni.

Am început să fac salturi mici de bucurie, exact ca atunci când am viermi.

Dintr-un salt victorios, am sărit pe peronul înțesat de trolere și de picioare. Și după ce am „botezat” solul cu o picătură de pipi, toată Provența era a mea.

Mașina noastră ne aștepta în parcare, fără să protesteze. Dar, de îndată ce ne-am urcat, a demarat ca o rachetă ca să ne ducă acasă.

Ah, scumpa mea casă din Provența! Aș fi putut s-o recunosc cu ochii închiși. Vestibulul mirosea tot a fenicul, salonul tot a cimbru, bucătăria tot a cârnat afumat, iar coșul meu tot a câine.

În vreme ce Gaspard despacheta bagajele și deschidea ferestrele, eu m-am dus pe terasă ca să amușin parfumurile primei noastre nopți de VACANȚĂ.

Un iz de veveriță plutea pe deasupra chiparșilor – dintr-o adulmecare am recunoscut-o imediat pe antipatica pe care încercasem s-o prind anul trecut și cel dinainte. Vara asta, mi-am promis, o să reușesc s-o înhaț sau nu mă mai cheamă Gurty!

Aproape de platani, niște emanații de pubelă îmi spuneau că vecinii noștri, familia Caboufigue, nu se apucaseră încă de regim. Mirosul pisoiului lor bântuia grădina de legume, iar acest lucru dovedea faptul că hoinărise în dimineața asta pe lângă dovlecei și că mâncase salam cu o zi înainte.

Pe scurt, toți prietenii mei erau acolo. Chiar și cei pe care nu-i iubeam. Eram extrem de nerăbdătoare să-i reîntâlnesc.

Dar, până una-alta, m-am dus să mă culc. Siesta în tren mă epuizase și trebuia să fiu în formă pentru a doua zi, căci aveam de făcut multe activități de vacanță.

PLĂCEREA DE A OFERI

Ca să sărbătoresc prima dimineată de vacanță, m-am dus să-l trezesc pe Gaspard cu un cadou în gură.

— Cucu! am spus încetișor. Uite ce cadou frumos ți-am adus!

Orice persoană normală ar fi fost încântată.

Gaspard, în schimb, a scos un țipăt.

Șobolanul ăla chiar era draguț!

Și nu era o glumă! Nici o jucărie de plastic sau de cârpă. Nu! Era mort – e drept –, dar era unul

adevărat, care duhnea... de-a binelea!

Spre marea mea surprindere, Gaspard m-a tratat cu asprime și a spus că am ucis degeaba „un animal ca mine”.

Dar, în primul rând, n-am ucis eu șobolanul. Se plictisea singur-singurel în bucătărie, așa că l-am mușcat ca să-l înveselesc, iar apoi a murit de bătrânețe, săracuțul. Și, în plus, șobolanul nu-i „un animal ca mine”. El este urât și negru, în vreme ce eu sunt frumoasă și culorată.

Drept mulțumire, cadoul meu și cu mine am fost aruncați ca niște murdării în grădină.

Asta îmi trebuie dacă vreau să fac o bucurie! Degeaba suntem în iulie, prostia omenească nu-și ia concediu, se pare.

Și, ca să arăt că nu eram deloc mulțumită, am plecat să sărbătoresc începutul verii hoinărind singură pe câmpuri.

Data viitoare o să
mi-l fac cadou!

